

Det lilla vi kan

Staden kröp upp ur havet
och spred sig inåt land
en generation i taget

det är så det börjar
smygande

vi behöver en plats att bo
är det en bra plats kommer flera
vi kallar dem grannar

vi delar verktyg
och sorger

vi överlever så länge vi kan
sedan går andra på våra ben
och fnyser åt det lilla
vi uppnådde

när vi fortfarande
kunde röra oss.

Staden inom oss

Vi föddes samtidigt som staden
eller mer korrekt
staden föddes
med oss

innan var den bara
en samling förvirrade hus
som blåst in i viken
och klamrade sig fast
i bergskrevorna

vi kom med badhus
och bibliotek
och instängd luft
i höga hus

vi kom med hopp om framtiden
den första frukten som såtts
av de upprivna träden

våra rötter låg på ytan
och spreds snabbt

från mitt fönster kunde jag se
bergen befolkas av drömmar

som sprängdes in
som slogs in
och inte fick
ifrågasättas

nu är allt bra
så länge man håller tyst
om det

staden var inte större
än vi kunde gå
över den

där den tog slut började vildmarken
även lekarna blev vildare där

när vi kom hem
fick våra själar inte plats
i rummen

vi sipprade ut
förtunnades
spreds över
världen

det enda som blev kvar
var det som inte
kunde flyga
våra jag

som hela tiden måste
uppfinnas på nytt.

Vi satt på berget

Morfar sa alltid
att det var inte så länge sen
en trettio–fyrtio år
sen bara

jag brukade skratta åt det
hur gammal måste man inte vara
för att känna så

morfar var sommar
klirret av kaffekoppar
den bruna koftan
som doftar piprök

en axel i lagom höjd
att luta sig emot

långt borta från
asfalt
skolor
vuxna
hårda blickar

det var inte så länge sen
en trettio–fyrtio år
sen bara.

Navet

Jag ser ett foto av ung kvinna
som vallar sin familj

hon vet inte än
att hon är ung

det kommer med åldern
då det är för sent
att göra något
åt det

men allt kretsar kring henne
trots att inget handlar
om henne

hon är navet
mellan generationer
som drar åt olika håll

i en värld som snurrar allt fortare
medan hon försöker hålla kvar
det som slits ifrån henne.